

— Какъ жертва християнска! Какъ кръвь невинно пролитая! Доколе Боже поноситъ врагъ?... Ескъю о-
вращаеши дѣланицѣ твою?... Костани, Боже! сѣди...
Воздвигни рѣцѣ твои на гордини ихъ въ конецъ!...

И той го здрависа и распита съ участие. Но Огняновъ, като поиска да се обърне, изохка отъ силна болестка, която му причини движението.

— Кръпи се, синко. Блаженни плачѣщи тако ти стѣкшатса, продума той скръбно.

— Ехъ, дѣдо Мина, било ни писано малко теглище... нали сме се нарекли апостоли пусто и върло? каза полуусмихнатъ Огняновъ.

— Тежко е, тежко е, даскале, вашето дѣяние на земята; но то е славно и похвално, защото самъ Богъ ви е вразумилъ да слугувате на народа. Ези есте свѣтъ на мѣста: не можетъ градъ скритиса верху горзи стол... Нали е казалъ Христосъ на светитѣ апостоли: Жатка много, дѣлаателей же мало... Идите: се азъ посылаю къ вамъ агници посредакъ волковъ?

Тия прости думи внасяхъ сладка утѣха и бодростъ въ Огняновата душа. Той помоли стареца да му даде нѣкоя свещенна книга да почете и той му донесе псалтиря. Огняновъ се залови съ жаръ да чете това вдхновенно умотворение, дѣто блика изворъ отъ такава висока поезия. Тия пѣсни на борби, на отчаянни вопли и на въстърженни молитви извиквахъ откликъ въ смутената му душа. Давидовитѣ псалми не падахъ отъ рѣцѣтъ му.

Най послѣ дойде врѣмето и чичо Маринъ отиде за Бѣла-Черква. Огняновъ тревожно очакваше завръщанието му. Мисли отъ лоши по-лоши му мицувахъ прѣзъ ума. Той отъ мѣсець и повече насамъ незнаеше що става съ най-блискитѣ до сърдцето му люде. Какво чинѣше Рада? Подиръ избѣгванието му какви ли не оскърбления, какви ли не гонения трѣба да е истърпѣла за него! Тя една е посрѣщала всичката буря на обществото, може-би и